

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 18 de desembre de 2007

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Aquesta Sala va dictar sentència, de data 18-10-2007, essent la seva part decisòria la que segueix: "DECIDEIX ESTIMANT EN PART el recurs interposat per la representació processal de la Sra. R.C. contra la sentència dictada, en data 12-6-2007, aquesta Sala considera adequat el procediment emprat per a la tramitació del present litigi arrendaticí, però respecte del fons ha de declarar que procedeix DESESTIMAR la demanda interposada per la Sra. R.C. contra el Sr. P.R.C., absolent a aquest darrer de totes les pretensions instades en la seva contra. S'escau imposar a la part agent les costes de primera instància. No procedeix efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada".

II.- La representació processal de la Sra. R.C. va formular incident de nul·litat contra la sentència de la Sala i, per escrit de data 31-10-2007, va adduir els arguments en els quals descansava la seva pretensió anul·latòria.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els greuges o motius en els quals recolza la part que promou l'incident de nul·litat són, en essència, els que segueixen. En primer terme, considera que la sentència esdevé incongruent, atès que en la part decisòria es conté una estimació parcial del recurs, mentre que en els fonaments es desestima la pretensió articulada per la part recurrent. Afegeix que la sentència no es pronuncia sobre les conseqüències que aquesta part pretenia de l'adequació del procés. En segon terme, entén que es lesiona el dret efectiu d'accés a una segona instància i si bé el dret a una segona instància no es contempla en matèria civil, sí que existeix el dret al recurs i així explícitament en matèria arrendatícia.

II.- Pel que fa a la primera qüestió o primer motiu de greuge, aquest no pot ésser acollit. En efecte, la sentència d'aquesta Sala no esdevé incongruent, sinó que resol totes els extrems que van ser subjectes a debat, existint una plena adequació entre les al·legacions de les parts i la part decisòria de la sentència. En aquest sentit, la representació processal de la part que ara promou la nul·litat de la sentència va interposar recurs contra la sentència de primera instància, en la qual sol·licitava, en primer terme, que s'entengués que el procediment emprat era l'adequat i, quant al fons, demanava que es posés de manifest l'incompliment de l'arrendador i es donés lloc a l'acció de resolució i de danys i perjudicis. Per consegüent, quan la Sala estima en part el recurs ho fa en relació a la pretensió que el procediment pel qual es va tramitar l'acció exercitada era l'adequat i des d'aquesta òptica d'idees procedeix examinar el fons de l'afer. Al respecte la Sala raona sobre els motius pels quals no es pot accedir a la demanda de l'agent en relació a les seves pretensions contra l'arrendador i, malgrat entendre que el procediment per a la ventilació d'aquests extrems, era el correcte, la demanda s'ha de desestimar; ço que comporta la confirmació de la sentència per motius jurídics diferents als continguts en la resolució d'instància. I aquesta argumentació es troba continguda a la sentència, tota vegada que es delimita perfectament (FJ 1) la problemàtica processal, de la del fons (FJ2 i 3). És en aquest darrer fonament (FJ3) quan es diu que s'ha de refusar el recurs en relació a la desestimació de la demanda respecte del fons i confirmar per aquestes raons

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

la sentència d'instància i, en el FJ 4, respecte de les costes processals, es troba de nou explicitat que el recurs s'acull quant a l'adequació del procediment, però es refusa en relació al fons.

Per tant, no es pot estar d'acord amb la part que promou l'incident que la sentència estigui mancada de motivació (arts. 86 en relació al 10 C.A.) i que incorri en incongruència, per la qual cosa correspon refusar aquest motiu o greuge de l'incident.

III.- En segon terme, considera la part promotora de l'incident que s'ha vulnerat el principi de la doble instància en matèria civil, tota vegada que al pronunciar-se per primera vegada la Sala sobre el fons, no es pot revisar per un altre òrgan judicial les consideracions realitzades. Al respecte, convé posar de manifest que l'adopció pels òrgans d'instància d'excepcions (vgr. Prescripció, inadequació del procés, manca de legitimació, etc.), significa que si contra la sentència s'interposa recurs i la Sala manté un criteri divers quant a l'excepció acollida a la instància, això comporta que es refusi l'excepció i s'entri per primera vegada en el fons de l'afer. I aquesta actuació, similar a la del present cas, no vulnera el principi de la doble instància, atès que aquest no solament no es troba explicitat pel procés civil, sinó que a més si l'ha tingut el recurrent la doble instància. El que ha succeït és que a la primera la demanda s'ha refusat per una qüestió processal i en la segona per l'anàlisi del fons de l'afer. I des d'aquesta darrera òptica, el fet que la Sala hagi valorat el fons i resol el litigi no comporta una minva del dret a la jurisdicció de l'article 10 C.A., sinó una aplicació del mateix, derivada del joc dels recursos contra les resolucions d'instància.

Per altra part, no es pot argumentar de nou que no s'ha motivat que no es tornessin les actuacions a la instància, tota vegada que ja s'ha vist com el recurs es plantejava tant per les qüestions procedimentals com pel fons i que la Sala, en relació a aquest i en atenció als extrems al·legats en el recurs i amb la prova de la instància, resol les pretensions sobre el fons. Així mateix, la part que promou l'expedient addueix també que la prova valorada no ho ha estat de forma adequada, en relació als faxes, o bé que no s'ha practicat la prova d'inspecció ocular respecte de la qual es va protestar. Aquests extrems són qüestions pròpies de la pràctica i valoració de la prova, portades a terme per la Sala per a decidir sobre el fons i que no limiten tampoc el dret a

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

la jurisdicció, tota vegada que el promotor de l'incident el que pretén es prioritzar el seu criteri sobre la valoració de la prova i els mitjans necessaris per a decidir en relació al criteri d'aquesta Sala.

IV.- Els arguments anteriors han de donar lloc al refús de l'incident de nul·litat promogut i a la imposició de les costes processals a la part instant del mateix.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR l'incident de nul·litat promogut per la representació processal de la Sra. R.C. contra la sentència d'aquesta Sala, de data 18-10-2007. S'escau imposar les costes processals de l'incident a la part promotora del mateix.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-